

Hlavní tenisová sezona je za námi, v rodinách i peněženkách se začne hledat odpověď – jak se dařilo dětem na mladičké šampiónské scéně, zda cesta, po které se vydali, je správná. Dříve na tohle hodnocení stačila tužka, sčítaly se výsledky, někteří podtrhli výrazným fixem i získané tituly a už se vyhlížela jarní antuka. Šťastnější se přece jen dostali do tělocvičen, ti lepší do hal, ale těch moc nebylo. Rodiče byli odkázáni na výsledkovou matematiku a že by některé z dětí už tehdy vkročilo do individuálního školního rozvrhu? Bláznovství! I když se i před lety stalo, že pozdější grandslamoví šampióni maturitní vysvědčení nikdy v ruce neměli a o osmé třídě slyšeli jen z vyprávění. Byla to sázka na jednu kartu a víc bylo zmizelých v neúspěšných tenisových kulisách, než těch šťastných.

Pro naprostou většinu tenistů rozlitaný turnajový rok končí, mají víc času myslet na své sny a odpočinout si od nekonečného stresu, který jako žiravina musí vkročit do každého, kdo se vydá na tenisový okruh. Hráč nikdy nemá klid, ať je padesátý, pátý nebo první na světě. Jednou něco vyhraje a napřesrok je nešťastný, že ten úspěch musí obhajovat. A když s teniselem skončí? Nepřemýšlejme, jak mu je a na co je nucený myslet. A sebekrásnější sny? Po procitnutí nabídnou jen smutnou tenisovou kocovinu. Tomu věřte.

Hon za slávou začíná symbolicky už v kolébce, každý rodič si myslí, že má doma velký talent, mnohdy tak přemýšlí o svém angažmá i většina začínajících trenérů. Snad jen do chvíle, než se párkrát podívají do upřímného tenisového zrcadla.

Pojďme si nyní připomenout pár jednoduchých žebříčkových čísel. Do první dvacítky se opravdu vejde jen dvacet hráčů nebo hráček, deset až dvanáct talentovaných se tam udrží tak dlouho, jak vydrží hrát závodní tenis. Každý rok se k nim dostane čtyři či pět nových mladých hráčů či hráček, někteří se tam udrží, neúspěšní vypadnou. Zbývá tedy plus mínus pět šest míst, o které bojuje přibližně tisíc mužů a žen... Jakou asi mají naději děti, které neměly štěstí na dobrého trenéra, nedostaly se do dobrého klubu. A co je hodně důležité? Jaký byl stav rodinné peněženky?

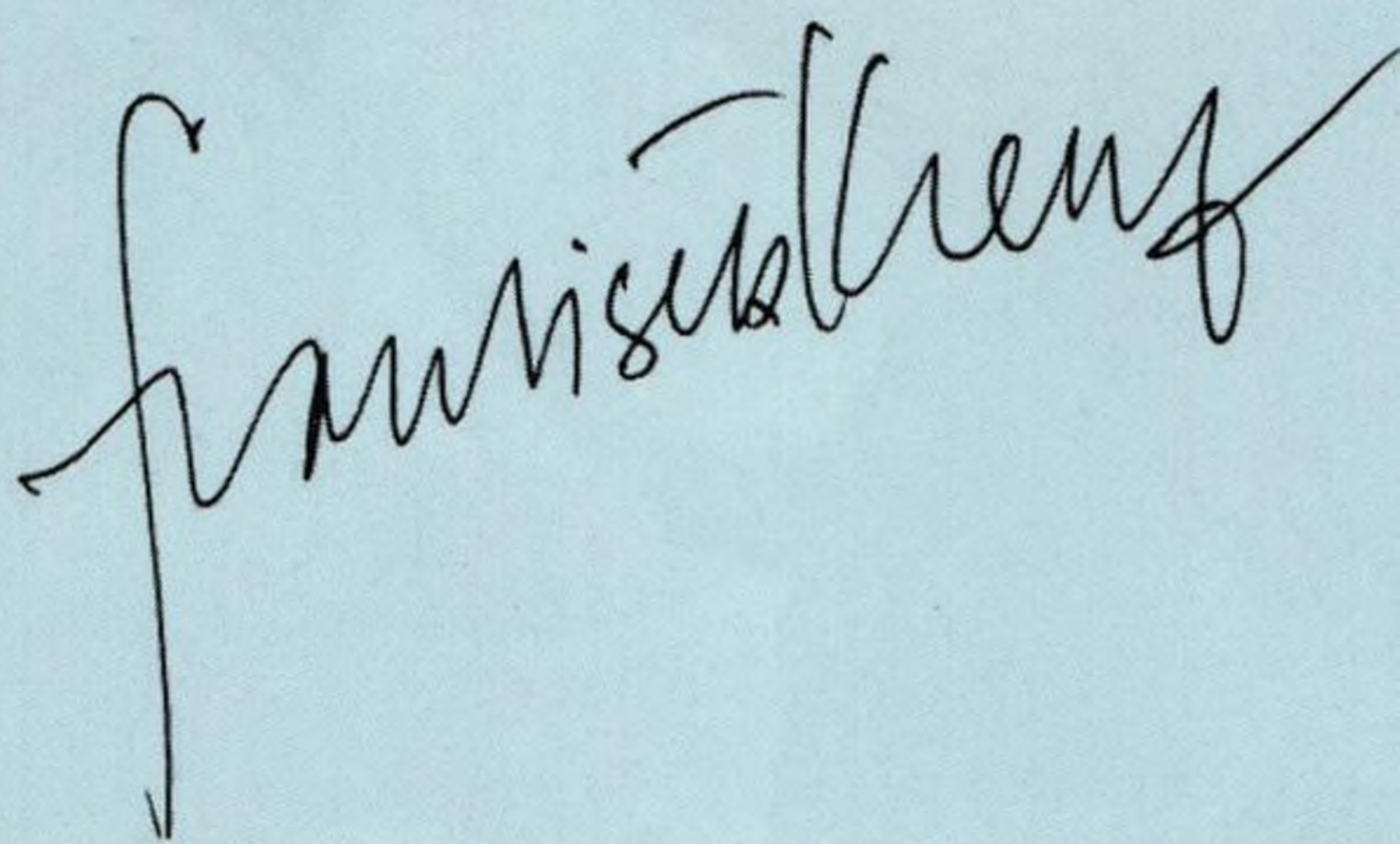
STOP! Nyní by se měl v úvodníku objevit varovný křížek, ve čtení by neměli pokračovat rodiče, kteří už cítí, že jejich dítě se může do Wimbledonu dostat jen s tematickým zájezdem. Kdo jim ale řekne, že by měli skončit? Navíc, na co rodiče sami nestačili, namluvil jim trenér – internet, ten jim odpověděl úplně na všechno a hlavně přečetli si jen to, co si přečíst chtěli... Navíc od trenérů svých dětí si vyslechli, že jejich dítě určitě talent má... Ale pozor, další varování, trenér, který má jistou výplatu, je spíše špatný. Je bez motivu, nic ho nestresuje, ničeho se nebojí, pošle fakturu a brzy ji má zaplacenou. Sám sobě si nepřizná, že práce s hodně nadanými, tvořivými, mnohdy hluboce nezávislými jedinci je hodně složitá, zvládnou ji jen opravdové trenérské osobnosti, schopné porozumět složitému vnitřnímu světu velkých talentů.

Rodiče, kteří na to mají, jsou prostě vtaženi do zvláštních her, aby začas zákonitě narazili do betonové zdi poznání. Vystřízlivění je vždy moc kruté. Kdo by však měl říct – dost?! Trenér? Byl by blázen, když dostává pravidelně dobře zaplacenou a někde si přece na složenky vydělat musí. Šéf klubu? Proč by to dělal, ve většině případů ti

movitější přinesou peníze i do klubové pokladny v bláhové naději, že o jejich dítě bude o poznání lépe postaráno... Novinář? Když napíše, že některé z dětí zatím nezvládlo základní úder a srdce mu navíc netepe v rytmu tenisového rváčka, rodič chce málem tiskovou omluvu. Naopak, netrpěliví rodiče po prvním vyhraném turnaji volají sportovního ředitele svazu s výmluvnou žádostí, že by si jejich dítě určitě zasloužilo místo v mládežnické reprezentaci a k tomu pár volných karet... A samozřejmě, i jisté místo v reprezentačním výjezdu...

Nikdo to nezmění, jen rodiče musí říct – dost, utáhnout finanční kohoutek. Přestat dávat tisíce koruny do bezedných kapes či neproplácet trenérům faktury za poradenskou činnost ve svých firmách... Co je však důležitější? Musí najít pro své dítě novou cestu – a nemusí být třeba ani sportovní. Oni sami sobě musí přiznat, že probuzení z wimbledonských snů je tvrdé a je dobře – že vůbec přišlo. Ale jde to? Mají vůbec sílu a někdy i možnost přehodit výhybku? Nezvykli si mladí na vidinu snadnější cesty životem s tenisovým báglem na zádech? Později i v podřadnější tenisové roli? Bez reflektorů a vysněných lóží?

Nabídnou vám nyní pár cest ke slávě, která byla ozdobena grandslamovými tituly, stojí za nimi osobnosti, pevně ukotvené ve světových encyklopediích. Nehledal jsem příběhy Berdych, Kvítová a spol., ale nabízím cesty – Becker a spol. Boris byl například až do svých patnácti let na třetím až čtvrtém místě ve svém ročníku v Německu. Poprvé vyhrál juniorku, když mu bylo patnáct a Wimbledon, když mu bylo sedmnáct. Nikdy nevyhrál evropské juniorské mistrovství, třebaže ho hrál třikrát. Michael Stich hrál do patnácti více fotbal než tenis. Byl v juniorské reprezentaci spíše jako náhradník. Maturoval a poté vyhrál Wimbledon, Masters, Davis Cup a mnoho jiných špičkových turnajů. Na druhé straně Německo bylo v osmdesátých letech po dobu více než pěti let neúspěšnějším evropským národem v juniorském tenise. Mělo nejvíce evropských mistrů, vicemistrů, semifinalistů a pod., vyhrávalo po dobu pěti let pravidelně Mistrovství Evropy. S výjimkou Steffi Grafové, která vyhrála evropské juniorské mistrovství třikrát, ani jeden, z juniorských německých mistrů nebo vicemistrů Evropy se nestal později grandslamovým šampiónem! A pak v tom hledejte zákonitosti, najít se nedají.

P. S. 1

Tenis je bludiště čím dál složitější. Někdy si myslím, že v něm musí platit všechno, a přitom neplatí nic. Šampióni přicházejí nečekaně a nikdo neví kterými dveřmi.

P. S. 2

Když je v duši pusto, nepřemýšlejte o snech, vyhrávat mohou jen odvážní. Nechtějte ale porazit svět, stačí, když dokážete porazit sami sebe.

Z OBSAHU

US OPEN (6–9)

Davis Cup (10–13)

Můj příběh: Taylor Fritz (14–16)

Zajímavosti ze světa (17–19)

ME14 Most (20–21)

Jak se plazí nejslavnější krokodýl (22–23)

Petra Cetkovská (24–25)

Odešel Jiří Kunert (26)

Za oponou (28–29)

Dialog s Dominicem Thiemem (31–32)

Uzávěrka tohoto čísla byla 1. 10. 2024

**Na titulu: KAROLÍNA MUCHOVÁ,
semifinalistka US OPEN 2024**

Snímek: WTA.COM

35. ročník, říjen 2024

vydává T/Production, spol. s r. o.

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz

Šéfredaktor Ing. František Kreuz, vedoucí redaktor

Mgr. Stanislav Burian. Grafická úprava Studio

Franklin, Praha 2. Tisk: Triangl a.s., Beranových 65,

199 00 Praha, Letňany. Podávání novinových zásilek

povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha,

č.j. 1646/94 ze dne 25. 7. 1994 a Ředitelstvím pošt

Praha, č.j. NP 224/94 ze dne 2. 2. 1994. Podávání

novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p.,

ZSeČ Ústí n. L. ze dne 21. 1. 1998 pod č.j. P-322/98.

Časopis registrován u Ministerstva kultury ČR pod
evidenčním č. MK ČR E 5153.

Příjem inzerce: T/Production

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz.

www.predplatne.cz

Objednávky a předplatné pro SR přijímá také

T/Production, Hudečkova 10, 140 00 Praha 4

tel.: 241 442 398

e-mail: predplatne@mailstep.cz

Cena výtisku 45 Kč, pro předplatitele 33 Kč

F 5153-ISSN 0862-6766

franklin
TYPOGRAFICKÉ STUDIO

výroba tiskovin,
časopisů a katalogů
Náměstí Míru 820/9, Praha 2
tel.: 222 510 268

triangl

www.trianglprint.cz

Předplatné časopisu vám zajistí
mimo subjektů uvedených v tiráži
i redakce časopisu Tenis,
tel.: 241 442 398
T/Production, s r.o.,
e-mail: predplatne@mailstep.cz